

Sv. Barbara v Slov. gor. Dan za dnevom pojo zvonovi na našem hribu ter oznanjajo, da se seli duša za dušo na drugi svet. Res bridko gospodari smrt pri nas. V soboto, dne 19. t. m., smo pokopali med drugimi Simona Nipiča iz Spodnje Korene, bivšega skrbnega gospodarja. Naj mu bo zemlja lahka! — Tukajšnje bralno društvo je imelo v nedeljo, dne 13. t. m., svoj občni zbor. Iz poročil odbornikov smo spoznali veliko delavnost društva. Imeli smo lepo število gledaliških predstav. Nabavili smo si radio-aparat. Nakupili smo več novih knjig. Denarni promet je bil čez 13.000 Din. Izvoljen je bil večinski stari odbor, od katerega želimo še več delavnosti. — Ustanavljamo tudi Kmetijsko podružnico in bomo imeli dne 17. februarja ustanovni občni zbor ter predavanje o živinoreji. Nabavili mislimo tudi travniško brano. — Imamo hudo zimo, katera je menda kriva, da se le malo ženijo in marsikatero dekle si bo mislilo: Prišla je pepelnica, ostala sem še samica!

Sv. Ana v Slov. gor. Ljudsko gibanje je bilo v letu 1928 sledeče: Rojenih je bilo 98, umrlo jih je 57, porok je bilo 15, sv. obhajil 12.361. Kaké hude vremenske neizgode, hvala Bogu, ni bilo. Sadržje je imelo lepo ceno in ga je bilo zelo veliko. Za črešnje in jabolke je prišlo v župnijo okroglo pol milijona dinarjev. Ker prinaša sadno drevje tukaj največ čistega dobička, ga bo treba še bolj skrbno in sistematično gojiti! Sadno drevje je najbolj hvaležno. — Marijina družba je narasla v preteklem letu za 57 članic. Dve sta se poročili, ena je umrla in dve sta bdišili v samostan. Dne 30. decembra 1928 so vprizorile članice Marijine družbe in Dekliške zvez podučno igro »Dekla božja« s petjem, ki pretresljivo kaže, kako nesrečna je družina, kjer je oče-gospodar pijanec. Vse se je izvršilo lepo, mirno in v redu. Obisk je bil precej velik in dokodkov je bilo 703 Din. Ob enem je bil dne 29. decembra redni letni občni zbor Katoliškega prosvetnega društva. Članarino je plačalo ta dan 61 udov. — Dne 13. januarja 1929 je pa orlovska družina igrala lepo Krekovo igro: »Tri sestree«. Tako skrbi katoliška mladina za umsko in srčno izobrazbo, obenem pa za prijetno, nedolžno razvedrilo, po katerem glava ne boli. — Dne 1., 2. in 3. februarja pa bo za mladeniče trednevna pobožnost v čast Srca Jezusovega, male duhovne vaje. Vsi fantje obširne anovske župnije se morajo te lepe pobožnosti udeležiti! Božje Srce kliče mladino: Mladenci, rečem ti: vstani!

Sv. Anton v Slov. gor. Tukaj se je zgodila žalostna nesreča, kjer je pa seveda igral glavno vlogo alkohol in še to žalibog ravno na god farnega patrona. Dne 17. t. m. so pili v kleti

Janeza Zorko njegov hlapec Anton Verlič, Jakob Hartner mladi in oženjeni Franc Voglar, vsi iz Brengove. Domov grede so se radi neke malenkosti sporekli. Vsled tega sta začela Anton Verlič in Jakob Hartner udrihati s koli po Francu Voglarju ter sta ga tako pretepla, da je ta ež drugi dan umrl vsled zadobljenih težkih ran. Franc Voglar zapuša žalujočo ženo in dva nedorasla otroka.

Prvenci. V Prvenci, župnija Sv. Marko, je naglo umrl v noči 14. t. m. še v krepki moški dobi 54 let dober krščanski oče Jurij Arnuš. Zvečer je bil še zdrav in zadovoljen. Predno je zvečer legel k počitku, je bil še prav vesel, še smejal in šalil v krogu svojih domačih. Kdo bi bil slutil, da bo čez nekaj ur na mrtvaški postelji! Umrl je med spanjem in sicer tako mirno, da so domači, čeravno niso vsi spali, komaj opazili, ko je storil zadnje vzdih. Ta vest nam je vsem, ki še živimo, živ opomin, da vedno skrbimo za zveličanje svoje duše, da nas smrt ne najde nepripravljenih.

Vojnik. V hladni grob je bila položena v nedeljo, dne 13. t. m., s. Vilhelmina Jožefa Ogrizek, usmiljena sestra v tukajšnji hiralnici in sestra vlc. gospoda Fr. Ogrizek, župnika v poklju v tukajšnji hiralnici. Pokojna je bila usmiljenka 39 let, od meseca septembra 1904 pa v vojniški hiralnici. Umrla je v 65. letu svoje starosti. Pogreb je vodil ob asistenci petih gospodov duhovnikov in ob izredni množici ljudstva preč. gospod dekan Toman, kateri ji je govoril tudi posvilitne besede. Počivaj v miru! — V vojniški župniji je bilo rojenih leta 1928 153 otrok, umrla je 119 oseb, med temi iz hiralnice 48, poročenih pa je bilo 29 parov.

Sv. Peter pod Sv. gorami. »Slovenski Gospodar« je poročal o cerkvenem ropu, ki je bil izvršen za božične praznike v naši župni cerkvi. Orožništvo in oblasti so prav pridno na delu, da bi izsledile zločinca, a žalibog so bila vsa tozadevna prizadevanja zaman. Pretkani ropar je znal deslej zabrisati za seboj vsako sled. Upati je, da bo drzneža izsledila policija v kasem večjem mestu, ker ima gotovo na vesti še kaké druge rope in tatvine. Ljudstvo pričakuje pri nas z veliko nestrpnostjo, kedo je bil neznanec, odkod se je priklatil v naš miroljubni ter pošten kraj in kam je izginil po izvršenem cerkvenem ropu. — V novem Društvenem domu se prav pridno gibljemo. Zelo zadovoljni smo tudi z napravo novega vodovoda, ki je bil tolikanj potreben za našo vas.

Čitajte „Slov. Gospodarja“

Zgodovina - na rosne kapljice.

»Od kod prihajaš, rosna kapljica?« je vprašala Nežika, ko je utrgala lepo vrt-nico, na kateri je blestela rosna kapljica liki biser. Rosna kapljica ji sicer ni odgovorila nič, če bi pa znala govoriti, bi ji bila povedala morda to-le:

»Čeprav nisem velika, imam vendar za seboj čudovito življenje. Skoraj sem obhodila ves svet. Večkrat sem bila v visokih oblakih in zopet v temni zemlji. Tam pa ni bilo ugodno, zato sem s tovariši zopet prišla na dan kot potoček. Lepo je bilo to. Skakljali smo prav veselo po ozki strugi, dokler se nam ni pridružilo toliko drugih kapljic, da je nastal potok in pozneje reka. Jaz sem plavala kar sredi reke. Nič ni oviralo našega teka in včasih smo težko delali, ker smo kamenje in cele skale dvignili in valili naprej. Hitreje in hitreje je šlo. Prispeli smo do velike skale ter padli čez njo v globočino. »Kako lep slap«, je rekel majhen deček svoji mami.

Za slapom ni šlo več tako naglo; reka je postajala širša in globlja. Mnogo tovarišev iz drugih rek se nam je pridružilo in tvorili smo nazadnje veletok. — Nosili smo jadrnice, parnike in druga vozila. Srečavali so se na našem hrbtu s svojimi težkimi tovari žita, lesa in še drugih reči.

Odslej je šlo še počasneje naprej in potem so nas objeli tovariši v sinjem morju. Tu mi je ugajalo. Pod mano sem videla školjke, morske rastline in najrazličnejše vrste rib. Ribe so bile skoraj vse večje od onih, ki sem jih videla v veletoku in v reki. Nekatera bitja so imela obliko zvezd, druga so imela drobna krilca ter so se lahko dvignila nekoliko nad vodo. Doli na dnu morja pa je bilo mirno. Jaz se nekaj dni skoro nisem premaknila z mesta, dokler nisem zašla v topli morski tok, kateri me je nesel spet dalje.

V hrastovškem gradu si še videl do zadnjega časa sliko mlade ženske nepopisne lepote; dvoje temnorujavih oči te je gledalo tako ginljivo in obenem zagonetno, črni lasje so obdajali svetlo čelo in okoli ustnic je igral lahek nasmehljaj.

Pravili so, da je to podoba Agate, katero je dal napraviti graščak Erazem grof Herberstein.

Kameniti križ v Črnem lesu, ki so ga ljudje obče imenovali le Črni križ, je začel razpadati, vsled česar ga je dal imenovani graščak popraviti leta 1650, kar je kazal tudi napis z začetnimi črkami E. F. G. H. — Erazem Friderik grof Herberstein.

Vremenske sile so zrahljale stavbo sredi temnega gozda in zopet je bil graščak Ivan Erazem Herberstein, ki je v spomin nesrečne plemkinje iz Štraleka ob istočasni ustanovi grofov Herbersteinov v Šent Rupertu dal popraviti ta križ leta 1789. Na posebni pločevinasti deski, pribiti na križ, je bilo v več vrstah popisano, zakaj se je postavil ta križ. Natančna vsebina tega napisa se ni dala ugotoviti, ker je ta napis neznan kam zginil.

Graščina Hrastovec je prešla leta 1802 v roke Pauer-jev. Pozabljen je ostal Črni križ. Ko so

leta 1852 delali cesto iz Maribora proti Radgoni, so ga prestavili dalje na desno. Ker se nikdo ni brigal za ta spomenik, je začel razpadati, kmalu je bil le kup kamenja, ki so ga raznesli ljudje na vse strani.

In tam, kjer je stal nekdanj kameniti spomenik, rase sedaj mah in trava. Dve vitki smreki ter košat hrast označujejo tisto mesto. Drobne ptičice žvržgolijo v letnem času po teh drevesih in se veselijo življenja, ki ga je moralo na tem mestu tako rano zapustiti marsikatero mlado žensko bitje.

In če v bajno lepih mesečnih nočeh potegne rahel jug in slišiš otožne udarce šentrupertskega velikega zvona, naznanjajoče pozno uro in veje temnih snrek tajnostno šumijo, moraš nehote obstati.

Nehote se zamisliš nazaj v davne, davne čase in stopijo ti pred oči prizori, povzročeni po predsodkih ljudi v tisti dobi.

Ni sicer več nobenega znamenja na tem mestu, ki bi kazal na dogodke tedanjih dni, a v srcu ljudstva ostane vedno v živem spominu vse, kar so morali pretrpeti njih predniki, in pozabljeno tudi ne bo, kje je stal in kaj je pomenil kameniti Črni križ sredi Črnega lesa.

samo onemu, ki zna
Hmeljarstvo nese, kmetarji in hmelj pro-
daj. Kupite zalo knjigo HMEJARSTVO! Slane Din 50, vezana
Din 60. Dohi se v Čirilovi tiskarni v Mariboru.

Tako sem prispela zopet na morsko površino. Prijel me je solnčni žarek in hajd z mano visoko gori proti nebu. — Tam nas je sprejel oblak, ki ga je kmalu gnal veter proti kopnemu. Nekatere izmed nas je veter spravil v severne in mrzle kraje in tam so padle kot snežinke na zemljo.

Jaz pa sem ostala v toplejših krajih, in sem neko noč padla s tovariši v majhen ribnik. Ljudje so rekli: »Dežuje!« V ribniku mi ni bilo ostanka. Toplega popoldneva me je zopet zgrabil solnčni žarek in spet sem bila na potu proti nebu. Alí solnce se je prej skrilo in padla sem na to vrtnico, kjer sem prebila vso noč.

Nežika je za par hipov pozabila na kapljico, ker je gledala proti solncu, ki se je bilo že nekoliko dvignilo izza gor. Ko pa se je zopet ozrla na rosno kapljico, je ni bilo več videti. Deklica je gledala, kam ji je bila izginila, a nikjer ni bilo rosne kapljice več. Ali morda ti veš, kam je šla?

Cenjenim dopisnikom!

Cenjene dopisnike ponovno opozarjamo, da zaključimo »Slovenskega Gospodarja« vsak torek ob 9. uri dopoldne. Na pozneje došla poročila, obvestila in dopise se ne moremo ozirati, ker se tiska list na rotacijski stroj. Gradivo za vsako številko naj bi bilo zbrano do pondeljka, ker le v tem slučaju lahko tudi vsako vest sigurno objavimo.

Prodaj posestvo blizu Rogaške Slatine, 26 oralov zemlje, z eno zidano in eno cimprano hišo, Naslov v upravi lista. 102

Poštena zakonska, 28 let stara, brez otrok, z dežele, vajena dela, želita primerne službe. Nastop 1. marca. Naslov v upravi lista. 99

Čevljarski cilindri Hohlstroj (linkarm) se pocieni proda. Sidar, Maribor, Pobreška c. 9. 101

Naznanim Vam, da zamenjam bučnice za olje brezplačno. Mernik Ivan, mlinar, Žice 24, p. Loče pri Poljčanah. 100

Januš Golec:

Krsta in mrtvaška naznanila.

V činu majorja je stopil leta 1914 v svetovno vojno. Bil je majhne, suhljate postave. Vsi smo kar strmeli, koliko je snedel ta možic. Ako je bila pri rokah, si je privoščil celo salamo in še trdil, da ni sit. Ker smo zmajevali z glavami pri pogledu na majorjeve porcije, nam je zaupal nekoč skrivnost z neprestano lakoto:

»Moj vedno prazni želodec je posledica prestale bolezni, ki jej pravimo »otrpenje tilnika«. To obolenje je razsajalo nekaj pred svetovno vojno po južnih krajih in posebno ob obali Jadranskega morja. Devet in devedeset odstotkov otrpenja tilnika je bilo smrtnih, le jaz sem se izvlekel iz bolniške poste-

lje v oni eni procent ozdravljenja. Nad osem mesecev sem ležal pri polni zavesti; a razen rahlega dihanja in komaj slišnih utripljajev srca ni bilo na meni nobenih znakov življenja.

Zdravniki v vojaški bolnici v Trstu so napravili davno križ nad menoj. Bil sem že tako na zadnjem koncu, da me ni obiskala več žena in ne otroci. Vse je komaj čakalo, da bi me odnesli iz bolniške sobe v mrtvašnico.

Nekega popoldne sem spoznal tik ob postelji glas svaka. Bil je kapitan trgovske ladje in se je odpravljaj pravkar na pot v Indijo. Govoril je skraja napol glasno polkovnemu zdravniku. Ta ga je podučil iz polnih prs, naj le govori s čisto navadnim glasom, ker sem itak že mesece v popolni nezavesti ter v zadnjih izdihljajih.

Ta moj svak je zaupal glasno zdravniku kot prijatelju, da je pripeljal v bolnico po naročilu moje soproge kovinasto krsto in že tiskana naznanila o moji smrti z naslovi. Vso pogrebniško ropotijo je pustil pri vratarju in je po-

Zahvala.

Dne 19. januarja t. l. je Previdnost božja poklicala na plačilo po kratki mučni bolezni, potolaženo s sv. zakramenti za umirajoče v 53. letu njene starosti preblago sestro oziroma teto

Marijo Jerovšek

posestnico v Spodnji Novivasi pri Slov. Bistrici.

Zemeljski ostanki preblage pokojnice so bili 21. januarja na pokopališču v Slov. Bistrici položeni k zadnjemu počitku.

Podpisani izrekamo tem potom svojo najtoplejšo zahvalo vsem znancem in prijateljem, ki so nam blagovolili izraziti povodom res nenadomestljive izgube svojo srčno sočutje in ki so na dan pogreba pokojnici posodili zadnjo pot. Posebno pa še izrekamo svojo globoko zahvalo preč. monsignoru Ivanu Vreže ki je vodil pogreb in ki je ob odprtem grobu govoril res lepe tolažilne besede, nadalje vsem preč. gg. duhovnikom, ki so prihiteli k sprevedu, komisarju mariborske oblasti g. dr. Leskovarju, mariborskemu županu g. dr. Juvanu in neštetim drugim gospodom, kojih prisotnost nam je bila v veliko tolažbo.

Prosimo vse, da se pokojnice radi in pogosto spominjajo v go-reči molitvi.

Spodnja Novavas pri Slov. Bistrici, dne 21. januarja 1929.

Dr. Anton Jerovšek,
brat.

Ivana Jerovšek,
sestra.

Marija Jerovšek,
svakinja.

Jožef in Ivan Jerovšek,
nečaka.

Rusko - turška vojska

in vsa njena grozota se zrcali v lepem romanu, ki obsega tri skupaj vezane knjige:

„SNUBITEV KNEZA ŠAMILA“.

Naroča se v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru in stane 32 Din, vez. 42 Din.

skrbel, da bo vse pri rokah, ker on odpotuje. Krsta se mu zdi preozka in prekratka in radi tega me je prišel pogledat, da bi še lahko trugo zamenjal. Merilo je potegnul iz žepa in me premeril po dolgosti ter širini. Bil je mnenja, da bo že šlo, če me ne bo smrt preveč nategnula.

Naznanila so čisto v redu pripravljena in naj on zdravnik kot star in postrežljiv prijatelj s črnilom pripiše dan smrti ter pogreba in odda na pošto.

Svak je bil še mnenja, da bi me že nebesa odrešila, saj žena in deca so se že davno potolažila.

Zahvalil se je zdravniku za prevzem krste in mrtvaških naznanil in odšel, kakor se pač odide od mrliča.

Si lahko predstavljate, kako mi je bilo pri srcu, ker me je tiščala najožja žlahta še živega v grob!

Nobeno drugo zdravilo me ni otelo gotove smrti, kakor ravno ta razgovor med svakom in zdravnikom. Od tedaj se mi je začelo obračati na bolie. Ka-